

рамената, разтърси го. Очите му горяха несвястно.

- Кажи, кажи... Не съм ли глупец? Не бях ли такъв, когато през 1230 година слязох до Константиновград и не го покорих, а пожелах да запазя клетвата и договора с латините? Защо? Нима те ги запазиха сега когато се смятат вече силни? Значи тяхното угодничество, тяхната почит, тяхното приятелство е било само страх от нас? Защото са имали нужда да плащат Комнен с мене? Сега, когато той е отстранен, аз не съм му вече нужен! А бяха в ръцете ми. Разтреперани, загубили ума и дума, бароните бяха готови душата си да дадат, само да не влезем в Царския град като победители, да не слагам в него свои гарнизони... А можех... Не исках да спазя клетвата си, да влеза според условията на договора: като настойник на зетя си... - Той се изсмя. - На зетя си!... Кажи, до кога ще бъдем все ние измамените? Кажи, кажи, не съм ли глупец?

Сълзи задушиха гърлото на самодържеца. Той пусна брата си, залу- та се изс стаята, със широки, тревожни стъпки. След това спря пред вечно горящото кандило сручу иконата на свети Димитър.

Падна на колене.

Смири сърцето си с молитва.

Колко мъчно бе да бъдеш велик човек, съвършен християнин и в същото време да бъдеш велик цар, съвършен владетел...

Късно след полунощ Александър подири брата си в покоите му.

Иоан Асен го чакаше буден.

Когато чу стъпките на севастократора, сърцето му заби, сякаш щеше да чуе присъда за собствения си живот. Той бързо се извърна. Лицето му бе бледе, подобно на всекидневно изваianie.

Врата буйно се блъсна. Борините, които стражите държах в ръце, хвърляха трептящи отблясъци върху алената анемтка на севастократора, която пламтеше като прясно пролята кръв. Самодържецът впери ужасен очи в нея.